

Sygn. akt IV K 910/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Katarzyna Aryż

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. na posiedzeniu

sprawy:

- **V. M.** s. V. i O. z domu B., ur. (...) w L., oskarżonego o to, że:

w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca stycznia 2016 r. do dnia 23 maja 2016 r. w W. przy Placu (...) z terenu budowy działając z krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał kradzieży złączek hermetycznych (...), zasilaczy ledowych, pasków ledowych, opraw ledowych, przewodów elektrycznych o łącznej wartości 4600 zł. na szkodę Ł. W. (1)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.,

orzeka:

I. oskarżonego V. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego V. M. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. W. (1) kwoty 3100 (trzy tysiące sto) złotych,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt IV K 910/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

V. M. w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca stycznia 2016 r. do dnia 23 maja 2016 r. w W. przy Placu (...) z terenu budowy na której pracował, działając z krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał kradzieży złączek hermetycznych (...), zasilaczy ledowych, pasków ledowych, opraw ledowych, przewodów elektrycznych należących do Ł. W. (1) o łącznej wartości 4600 zł. W styczniu 2016 r. właściciel firmy budowlanej (...) zorientował się, że zaczęły ginąć z budowy materiały elektryczne. W maju 2016 r. Ł. W. (1) wszedł do pomieszczenia socjalnego, którym przebywał V. M., gdzie znajdowały się materiały nie zamontowane, V. M. spieszył się, co wzbudziło podejrzenia właściciela firmy. Ł. W. (1) poprosił mężczyznę, aby zaprowadził go tam gdzie mieszka - do hotelu, gdzie wynajmuje pokój. Ł. W. (1) w hotelu, pod łóżkiem miał część rzeczy ukradzionych z budowy luzem oraz w torbie, V. M.

przyznał się na miejscu, także w obecności wezwanych policjantów, do tego, że rzeczy te ukraść z budowy. Odzyskane rzeczy miały wartość 1500 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego V. M. k. 39-40, zeznania świadka Ł. W. (2) k. 14-16, zeznania świadka funkcjonariusza Policji J. M. k. 28-29, protokół zatrzymania osoby k. 2-5, protokół przeszukania k. 6-7, protokół zatrzymania rzeczy k. 8-10, 11-13, protokół oględzin k. 18-21)

V. M. ma 41 lat. Ma obywatelstwo ukraińskie, żonaty, wykształcenie wyższe inżynier elektryk, pracuje jako elektroinstalator dochód 2500 zł. netto, nie posiada majątku, nie karany, nie był leczony psychiatrycznie.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 39-40)

Oskarżony V. M. k. 39-40 przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rzeczy te wziął dla siebie i chciał je sobie zostawić, wskazał, że rzeczy z budowy brał kilka razy.

Zgromadzony w sprawie osobowy materiał dowodowy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, jeśli chodzi o ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego. Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia są zgodne z wiarygodnymi i logicznymi zeznaniami pokrzywdzonego Ł. W. (1) k. 14-16, świadka funkcjonariusza Policji J. M. k. 28-29, protokołów przeszukań i oględzin rzeczy. Zeznania świadków są wzajemnie spójne, świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego, nie mającymi motywu, by pomawiać go o popełnienie przestępstwa. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zgodnie z treścią zarzutu. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania prawdziwości wyjaśnień oskarżonego i ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w sposób przewidziany prawem, Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Nie kwestionowały wiarygodności tych dokumentów także strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, w sposób jednoznaczny wykazał, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk tj. przestępstwa kradzieży mienia w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu.

Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest cudza rzecz ruchoma, czyli rzecz, którą sprawca nie ma prawa rozporządzać i którą to obejmuje we władanie wbrew woli jej właściciela lub innej uprawnionej osoby. Kradzież jest więc czynem, który z uwagi na zamiar sprawcy polega właśnie na trwałym pozbawieniu możliwości korzystania z własnej rzeczy przez pokrzywdzonego (tak trafnie O. Górniok, Glosa do uchw. SN z 23.4.1998 r., I KZP 1/98, s. 637). Natomiast nie ma tu znaczenia, czy sprawca zaboru na trwałe włączy do swego majątku przedmiot czynu, czy też w krótkim czasie po zaborze dokona zbicia rzeczy skradzionej (tak słusznie S. Łagodziński, Glosa do uchw. SN z 23.4.1998 r., I KZP 1/98, s. 105). Dokonanie zaboru poprzedza czynność związana z wyjęciem rzeczy spod władania uprawnionej osoby. Jest to też ważny element kradzieży, gdyż zabranie cudzej rzeczy, którą w danej chwili uprawniony nie władał, bo ją wcześniej np. zgubił, wyklucza uznanie danego zachowania jako zabór – w tym wypadku późniejsze postępowanie sprawcy z cudzą rzeczą jak ze swoją własną, będzie oceniane jako przywłaszczenie. Oczywiście pozostawienie cudzej rzeczy na chwilę bez bezpośredniego nadzoru, opieki (np. rower zostawiony na chwilę pod sklepem) nie oznacza utraty możliwości władania nią przez podmiot uprawniony. Analogicznie będziemy traktować sytuację, w której uprawniony do władania rzeczą zostawia ją przez zapomnienie bez opieki, ale w krótkim czasie jest w stanie odzyskać władztwo nad pozostawioną rzeczą (A. Marek, T. Oczkowski, w: System PrKar, t. 9, s. 71–72; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki, Kodeks karny, t. II, 2013, s. 526). Czyn ciągły. Czynem ciągłym jest kompleks zachowań się tej samej osoby (na temat tej kwestii zob. choćby P. Kardas, Pozorny i pomijalny zbieg przestępstw oraz ciągłość popełnienia przestępstwa, w: System PrKar, t. 4, s. 980 i n.). W art. 12 KK wskazano, że kompleks ten może się składać już z dwóch takich zachowań, co – oczywiście – nie oznacza, że nie może się on składać z większej ich liczby; skutkuje to tym, że np. w przypadku popełnienia przez tego samego człowieka czterech zachowań w warunkach, o których mowa w art. 12 KK, nie mamy

do czynienia z popełnieniem przezeń dwóch czynów ciągłych, lecz jednego takiego czynu składającego się z wszystkich tych zachowań. (zacyt: z Kodeks karny. Komentarz red. Prof. dr hab. R. S.). Dokonywanie zaboru przez oskarżonego kilkukrotnie mienia z terenu miejsca budowy, w której był zatrudniony, jednoznacznie obrazuje jego zamiar i wolę wyłączenia tych przedmiotów spod władztwa właściciela oraz rozporządzenie nimi bez zgody właściciela.

W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Oskarżony miał pełną możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest osobą dorosłą, wykształconą. Oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem, jednak spośród wielu możliwych zachowań wybrał drogę kolidującą z normami prawa karnego. Powyższe wnioski nakazują uznać, że oskarżonemu można przypisać winę w czasie popełnienia czynu zabronionego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień. Sąd uznał, że przyznanie się oskarżonego było szczere, świadome i zgodne z prawdą, gdyż było spójne z ustaleniami poczynionymi na podstawie pozostałego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd przypisał oskarżonemu winę i sprawstwo przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Oskarżony przyznając się do popełnienia przestępstwa, na podstawie art. 335 § 1 kpk wyraził zgodę na wymiarzenie mu określonej kary tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat próby, nałożenie obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 3100 zł. Taki, w ocenie Sądu, zasadny wniosek w trybie art. 335 § 1 kpk, złożył oskarżyciel publiczny w raz z aktem oskarżenia.

Sąd na posiedzeniu na podstawie art. 335 § 1 kpk, uwzględnił wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego albowiem oskarżony przyznał się do winy, okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a zaproponowana kara i obowiązek naprawienia szkody są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełniają cele kary. Zachodziły zatem warunki do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk.

Sąd na podstawie art. 278 § 1 kk skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. W. (1) kwoty 3100 zł.

Sąd doszedł równocześnie do przekonania, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca przewidywać, że w przyszłości oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego i nie popełni kolejnego przestępstwa. W ocenie Sądu wskazana we wniosku kara winna wpłynąć dostatecznie wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego i prawidłowo sprzyjać przestrzeganiu przez oskarżonego porządku prawnego, jednocześnie pozostając adekwatną dolegliwością w związku z popełnionym przestępstwem. Sąd stwierdził, że zawnioskowana kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego, uzmysławiająca oskarżonemu naganność oraz niedopuszczalność podobnego zachowania. W ocenie sądu kara określona we wniosku w trybie art. 335 kpk jest realnie dolegliwa oraz spełniająca wymogi prewencji ogólnej, ugruntowująca słuszne społeczne przekonanie, że sprawcy czynów zabronionych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami karnymi swojego niezgodnego z prawem postępowania.

Sąd zasądził ponadto na podstawie art. 626 § 1 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 70 zł i wymierzył mu opłatę od orzeczonej kary wysokości 120 zł. (art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Dz.U.1983.49.223 ze zm.). Wobec okoliczności, że oskarżony pracuje i uzyskuje dochody, brak jest przesłanek do zwolnienia go z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.